

ret hinanden adskillige Batailler, og der er egentlig ingen anden Enighed opnaaet end den, der maatte opnaas, naar man stod saaledes overfor hinanden, at der skulde et Forlig til. Jeg har maattet bøje mig for det ærede Medlem fra Æbeltoft, og han har maattet bøje sig for mig. Saadan gaar det til her paa Rigsdagen. Men, som sagt, Striden mellem de to ærede Medlemmer kan jeg ganske holde mig udenfor. Om den er af politisk eller saglig Karakter, er det mig i Øjeblikket ikke muligt at afgøre. Heller ikke den Strid, der er mellem det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds og, om jeg saa maa sige, Landbrugerne i Almindelighed, ser jeg nogen Grund til at komme ind paa. Det ærede Medlem er jo overmaade krigersk. Han er ligesom Jacob von Thyboe, han stiller sig med Ryggen mod en Kirkemur og slaas med den hele Armé, men jeg har ikke det Indtryk, at den hele Armé blev ruineret, saaledes som det gik, da Jacob von Thyboe stredes med den. Tværtimod synes jeg, at Arméen rejser sig og protesterer imod at skulle falde til Føje for det ærede Medlem. Men heller ikke det, tør jeg sige, har noget med dette Forslag direkte at gøre.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds opfatter Merindkomstskatten i det hele taget som en Uretfærdighed, en Ubillighed, som man skulde komme bort fra. Jeg har aldrig haft stor Forkærlighed for denne Skat. Jeg har været nødt til at fremsætte Lovforslag, der tilsigtede at beskatte Merindkomsten, fordi her var et Skatteobjekt, som det var muligt for Staten at tage en endda overordentlig stor Indtægt af. Det har jo vist sig Gang paa Gang og vil vise sig atter nu, saa snart vi faar det opgjort, at Merindkomstskatten giver ganske overordentlige Beløb, saaledes at i Virkeligheden Statens Balance baseres paa den. Det ærede Medlem sagde i Anledning af sit sidste Ændringsforslag noget om, at man skulde bort fra de Straffebestemmelser, der var i denne Lov. Der er ingen Straffebestemmelser i Loven. Det kan ikke kaldes en Afstraffelse, at Folk maa betale Skat af deres Merindtægt. Jeg har en Fornemmelse af, at det ærede Medlem er noget inde paa den Tanke, at der er en straffende Myndighed, som rammer de Folk her i Landet, der har haft store Indtægter i Forhold til tidligere Aar. Men det ærede Medlem synes ikke rigtig at forstaa, hvorledes Stillingen i Øjeblikket er her. Jeg maa atter sige til ham, at ne-

denunder de Skatteydere, som vi her beskatter, er der en stor Hob, som sændelig kommer meget daarligt ud af det, og som vi paa alle Maader i dette Øjeblik gennem Staten hjælper saa overordentligt, at der vel ikke kan være nogen Tvivl om, at dette er en forbigaaende Tilstand, og at alle Mennesker maa ønske, at det er en forbigaaende Tilstand. Men naar det er saaledes, kan man ikke anvende de almindelige Ord, Talemaader, Principper endogsaa paa den nuværende Tilstand. Det er deri, synes jeg, det ærede Medlem tager fuldkomment, grundigt fejl. Det ærede Medlem tror, vi kan behandle den nuværende Tid, som om det ikke var den Tid, det er, og derfor siger han saadanne Ting som, at det er Straffebestemmelser, som man maa bort fra, og han stiller saadanne Ændringsforslag, som han her har stillet. De falder til Jorden. Ikke fordi det ærede Medlem stiller dem, heller ikke fordi der ikke kan være nogen Fornuft hist og her i dem, saaledes at der kan være nogen Billighed overfor ganske enkelte Tilfælde i det, han foreslaar. De falder til Jorden, fordi man i Øjeblikket ikke kan komme udover dette, at man skal skaffe Staten de store Indtægter, og her er Muligheden derfor, og saa maa Rigsdagen enes med Finansministeren om at bruge denne Mulighed.

Foss: Med sin sædvanlige overordentlige Finhed i Kritikken har den højtærede Finansminister villet erkende, at der hist og her kunde være en lille Smule Fornuft i mine Forslag. Jeg genkender den højtærede Minister i den uhyre Elegance, hvormed han nedsablede sine Modstandere og ikke levnedede dem Ære for to Skilling. Den højtærede Finansminister har sammenlignet mig med Jacob von Thyboe. Hvis det kan behage Finansministeren at sammenligne et Folketingsmedlem med Jacob von Thyboe, og han nu foretrækker mig til Anvendelse i dette Øjemed, skal jeg tage det med stor Sindsro. Jeg agter i øvrigt ikke at optage Tingets Tid med at imødegaa den højtærede Finansministers Kritik af de af mig stillede Ændringsforslag, jeg mener, at den i alt væsentligt er misvisende. Den højtærede Minister gaar ud fra den Betragtning, at hvis det kan paavises, at de af mig stillede Ændringsforslag virker som et Net med for store Masker, saaledes at foruden de smaa Fisk, som skal slippe igennem, ogsaa store slipper igennem, bør dette ikke ske. Jeg mener nu, at det tværtimod er saaledes, at naar det er urigtigt